

Vörös István

CSABA BÁCSI

BALLADA

Csaba bácsi nagy titokban
a portfólióját mossa;
fehér lelkét, véres lelkét
a kamatláb megrugdossa.
Ó, növekvő haszon, ne hagyj el!

Odagyúl a pénzreéhes:
Csaba bácsi, mit lop kelmed?
„Mit tudod te! Munkám bére,
nem vigyázok, rögtön elmegy.”
Ó, növekvő haszon, ne hagyj el!

Összesúgnak a szomszédok:
Csaba bácsi, hol a pénzem?
„Csillagom, kötvényben fekszik!
Ne firtassuk, mert fölélélem.”
Ó, növekvő haszon, ne hagyj el!

Jön a rendőr: Csaba bácsi,
a fogdába gyere mostan.
„Jaj, kisapám, hogy mehetnék,
míg a pénzem ki nem mostam!”
Ó, növekvő haszon, ne hagyj el!

Mély a vétek: egy késpenge
odaférni alig képes;
nappal soha nem mutatja,
de éjjele rémtől népes.
Ó, növekvő haszon, ne hagyj el!

Szegény Csaba naphosszanta
néz az elszállt pénzzel szembe,
néz gyanakvón, ennyi munka
nem fér bele fél életbe.
Ó, növekvő haszon, ne hagyj el!

Mert, alighogy másra gondol,
arany tánca cseng fülébe;
ha ez a kis fém nem volna,
mit vetne a sors szemére.
Ó, növekvő haszon, ne hagyj el!

Ám azonban nemsokára,
börtönének zára kattant:
Csaba az ügyvéd előtt
úgy meghajlik, majd megroppan.
Ó, növekvő haszon, ne hagyj el!

„Csaba bácsi, mit műveltél?
Kicsi a bűn, gyenge a vád;
ki a tettet eltervezte,
a névtelen maga vall rád.”
Ó, növekvő haszon, ne hagyj el!

„Ő majd otthon ébred holnap,
ő, ki pénzed rég fölvette;
míg az ügyet elfelejtik,
raboskodva bűnhődsz meg te.”
Ó, növekvő haszon, ne hagyj el!

Körültékint Csaba bácsi,
meggyőződni, hogy jól hall-e;
számolgatja, amennyit kap,
neki még így is megérte.
Ó, növekvő haszon, ne hagyj el!

őt bent tartják, ám, ki kint van,
se élhet már szabadabban.
Ó, növekvő haszon, ne hagyj el!

Nosza félni, kezd remegni,
Sűrű libabőre támad:
kövirózsára hullt korom,
olajfoltba fulladt állat.
Ó, növekvő haszon, ne hagyj el!

„Régről ismerős uraim!
nézzen félre mindegyiktek:
Fontos munkám van a bankban!
Hívná valaki a liftet?”
Ó, növekvő haszon, ne hagyj el!

„Kamat esett ki az űrbe,
be kell a fényfoltot fognom!
Ha az titkunkra nem hullna,
nem is lenne már más dolgom!”
Ó, növekvő haszon, ne hagyj el!

Összenéz a véstörvénytörők
hallatára új kamatnak.
Szentségelnek. Hallgat az ész,
csupán az öklök szavaznak.
Ó, növekvő haszon, ne hagyj el!

„Eredj haza, Csaba bácsi!
Mosd fehérre mocskos pénzünk;
eredj haza, Profit legyen
urad és a dicsőségünk.”
Ó, növekvő haszon, ne hagyj el!

S Csaba bácsi most már nyíltan
a más pénzét összemossa
önmagával, tiszta lelkét

a kamatláb sem rugdossa.
Ó, növekvő haszon, ne hagyj el!

Mert hiába jut sok neki,
nála többé semmi bűnjel:
Csaba azt tovább forgatja,
égre varrja üvegtúvel.
Ó, növekvő haszon, ne hagyj el!

Virradattól késő estig
áll a bankban, széke nincsen:
üti a klaviatúrát,
nincs rá ok, hogy szétekintsen.
Ó, növekvő haszon, ne hagyj el!

Mobilfényes éjjel otthon,
mikor a sör habja vékony,
elalszik a foteljában,
keze pizza-maradékon.
Ó, növekvő haszon, ne hagyj el!

És ez így megy napról napra,
nem tudni, hogy ki ő végül;
könnyű lelke kőlapon sül,
száraz ajka szesztől kékül.
Ó, növekvő haszon, ne hagyj el!

Őszbe fordul a borosta,
már nem kaktusz, nem is smirgli;
meglazult, de síma bőre
segít a jövőt kibírni.
Ó, növekvő haszon, ne hagyj el!

S Csaba bácsi nagy titokban
elszállt pénzét mossa, mossa;
tépett lelkét, alvadt lelkét
a kamatláb kitapossa.
Ó, növekvő haszon, ne hagyj el!